Ч. 104. Середа 25 (12) мая 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Перед виборами на Угорщині. — З Крети.

Під проводом пос. Прохаски відбули ся вчера дальші наради анкети над службовою прагматикою урядників. Предметом нарад був розділ третий: права державних урядників. В дискусиї критиковано поодинокі постанови проєкту службової прагматики, ставлено ріжні внесеня що до зміни їх, по чім предсїдатель Прохаска подякував експертам за їх труди і висказав надію, що висліди анкети будуть увзглядненї в часї нарад над тою справою. Члени анкети зложили пос. Прохасці подяку за веденє нарад.

Субкомітет комісиї суспільного обезпеченя полагодив на вчерашнім засїданю §. 16 і 17 дотикаючі подїлу обезпечених на кляси. Відтак раджено над орґанїзациєю обезпеченя.

В пятницю на засїданю фінансової комісиї в часї дискусиї над новим фінансовим пляном правительства комісия постановила покінчити ґенеральну дискусию над тим пляном, а надрукувати предложенє ческого посла, члена видїлу краєвого дра Урбана, розділити его поміж членів і розпочати дебату над тим предложенем. Сей поступок комісиї показує, що она признає правительственний проєкт за невідповідний і що хоче замість него взяти під наради звичайний посольский проєкт.

В суботу в полудне приняв п. Президент міністрів бар. Бінерт проводиря ческих аґрариїв, голову Славяньскої Унїї п. Удржаля та відбув з ним довшу конференцию. Предметом конференциї були переговори про язикове питанє, а з осібна плян ческих аґрариїв що-до полагодженя язикових відносин національних меншостий загально-державним рамовим законом.

Вчера зібрав ся ширший екзекутивний комітет ческих аґрариїв. Між иншими мав він перевести наради над проєктом п. Буквая в справі рамового закона язикового. Як довідують ся віденьскі ґазети, акция ческих аґрариїв має деякі надії на успіхи. Чеські аґрариї сподівають ся прихилити инші чеські партиї до свого пляну, а дальше пошукати прихильників серед полудневих Славян і Русинів.

Одна ґрупа ческих аґрариїв стоїть на тім, що було би відповіднїйше, щоби вже для найблизших конференций сотворити ширший підклад нарад. Переговори не мали би обмежити сь тільки на ческо-німецкі справи, а треба би зробити пробу розвязки язикового питаня в цїлій державі. Як би принято сей плян, то проєктовані ческо-німецкі конференциї усунули би ся на дальше місце за акциєю, пропонованою ческими аґрариями.

Чеські аґрариї ще не згодили ся нї що-до змісту рамового закона нї що-до парляментарної тактики в тім питаню. На всякий случай они заявляють, що будуть намагати ся прихилити до свого пляну всіх Славян, социяльних демократів, Італїянців і Румунів. Як би ті заходи мали користний успіх, то Славяньска Унїя ввела би рамовий закон шляхом наглого внесеня на порядок нарад палати і подбала би, щоби предложенє як найскорше приділити національно-політичній комісиї. Як би потім та комісия обговорила язикове питанє, то Чехи видвигнули-б єго в ческім соймі.

З Угорщини надходять безнастанно вісти про передвиборчі бійки між приклонниками ріжних сторонництв. В Гельмі прийшло до завзятої бійки між Кошутівцями а сторонниками правительственного кандидата; колиж вмішала ся в то жандармерия, тодї товпа об-

Добрий сховок.

З француского — Евжена Фурієра.

В глубинї долини Ґерісталь, в горах Вогезах, єсть мале сільце з рідко розсїяними хатами, котрих мешканцї суть дуже прості і некультурні. — То нарід первістний. Средств комунікацийних майже тут зовсім нема. Засипані снігом сїм місяців в роцї, ті селяни мало виходять в околицї, люблять дуже свої сторони, свої гарні, майже все снїгом вкриті гори і коли прийде ся їм покинути їх, попадають в недугу з туги.

Ті гірняки біднї, трудолюбиві і ощаднї, а навіть трохи захланні. З таким трудом приходить ся їм заощадити дещо гроша, що їх скупарство видає ся супротив того оправданє. Недовірчиві они і жиють в безнастаннім побоюваню, аби їх не обкрадено. Тому то замість уміщувати свої ощадности в банках, волїють ховати їх у себе, та видумують всїлякі способи, як би їх укрити перед зором цїкавих, при чім уживають найріжнїйших способів.

Жан Баптист Бріс зміг працею і ріжними інтересами відложити пятьсот франків. То маєток для вогезкого селянина. І тепер не знав, де їх уміститн: в безнастанній непевности змінював кождого дня сховок.

Одного зимового вечера, коли на дворі завивав скажений вітер, піднимаючи снїжну заверуху, Жан Баптист сидячи коло печи, в котрій горів розкішний огонь, розмовляв з жінкою над способами укритя свого скарбу.

То був тепер лиш одинокий предмет їх розмови.

Жан Баптист, впевнивши ся, що двері щільно замкнені, виймив малий горнець з попелом, обвинений в шмати, в якім були сховані гроші.

Розложив на столі двацять пять штук золотих по двайцять франків і разом з жінкою приглядав ся їм з жадобною любовію при сьвітлї лоєвої сьвічки.

Той скарб був овочем їх пильної ощадности в часї дванацятьох лїт; був складаний гріш до гроша.

— Деж то сховаєш? — спитала жінка.— Не можна того лишати в горшку.

— Чи би не можна тих гроший де уміститни? — відозвав ся Жан Баптист.

— Умістити? А де, у кого? — спитала жінка недовірчиво.

— Примiром у нотаря....

— Аґа, аби утїк за границю з грішми....

— То правда. Такий на примір Руільон, нотар в Валь д Ажаль, утїк до Швайцариї і забрав ощадности цїлої околицї.... Добре кажеш. У нотаря небезпечно.

— Не треба повіряти гроший нікому — сказала селянка рішучо.

— Можна би купити папери, акциї, як називають в місті; то мабуть богато приносить в процентах, як менї на ярмарку говорено.

— Як? Міняти наші гроші за папір? Ніколи! — скрикнула жінка Жана Баптиста з обуренем. — Всьо тото лиш обманьства, брехнї. Міщухи уважають нас селян за дурнів! Треба сховати наші гроші в таким місцї, аби їх там нїхто не міг найти.

— Тото іменно!

— Може в ліжку, в сїннику?

— Спробуймо — сказав Жан Баптист.

Завинув старі монети в старі шматки, а жінка єго розпорола тим сїнник і сховала гроші в солому.

Бріс сїв задуманий.

— То не добрий сховок — відозвав ся по хвили. — Можуть нас обікрасти, коли нас не буде дома. А коли би вибухнув огонь, пропали би наші гроші.

Ті слова пересьвідчили жінку.

— Але де їх сховати, де? — повтаряла заклопотана.

— Слухай-но жінко! — сказав Жан Баптист — маю гадку! В нашім садку за хатою є велика грушка, в котрій є такий глубокий отвір, що цїла рука сховає ся в нїм. Коли би ми там укрили гроші, нїхто їх не найде а дерево чейже не спалить ся.

Гадку мужа похвалила жінка.

І сейчас Бріс разом з жінкою пішов укрити свій скарб в дуплї грушки, відтак заложив отвір грубою верствою землї і дернем.

Від того часу, кождого дня, Бріс мов би не хотячи ходив довкола дерева і стеріг свого сховку.

Робив то потайки, осторожно, побоюючи ся сусїда, Проспера Люро, цїкавого а хитрого чо-

кидала єї камінєм і стала бити колами. В наслідок того жандарми приневолені були ужити против демонстрантів баґнетів, при чім зранено 40 осіб. В Араді обкидано ґр. Стефана Тису камінєм і гнилими яйцями. Кандидата сторонництва Юшта, ґр. Телєкія не допущено нїгде до слова, а его самого і его сторонників виганяли всюди селяни уоружені в коси. В инших місцевостях побито тяжко ріжних кандидатів, з котрих деякі уратували своє житє лиш завдяки тому, що стріляли до товпи.

Угорский міністер торговлї Гієронімі піднїс в своїй бесїдї перед виборцями в Іґльо, що коалиция длятого позискала для себе при виборах в 1906 р. більшу часть краю, позаяк поробила далекоідучі обіцянки, а іменно обіцяла Угорщинї независимість, угорску армію самостійну цлову область і самостійний банк. Коли опісля ті, які робили обіцянки, дійсно станули при державній кермі, показало ся, що ані одної з тих обіцянок не сповнено. Замість самостійного банку має Угорщина за 1909 р. дефіциту аж 249 міл. корон. Міністер збивав твердженє членів коалиції (Векерле), що теперішнє правительство і народне робітниче сторонництво осуджує несправедливо єї фінансову політику. Доказом сего, що ся політика була лиха, є невідрадне фінансове положенє Угорщини і в теперішности.

Оногди відбуло ся в цілім краю дуже богато передвиборчих зборів. Кандидати правительственного сторонництва критикували дуже остро державну і економічну політику коалиції. Крім президента міністрів Кіна-Гедерварі́ого ставали перед виборцями ще міністри Люкач і Гієронімі. Перший представив ся яко приклонник австро-угорского банку, котрий в цілости заспокоює інтереси Угорщини; ніякий инший банк не міг би того так зробити. Ґр. Тиса виголосив аґітацийну бесїду в Кішкун-Галяш і критикував дуже остро політику сторонництва Юшта. Бесїдника обкинено камінєм.

Париські часописи приносять в справі розмови цісаря Вільгельма з Пішоном ряд подробиць, з котрих виходить, що в тій розмові порушено політику Середземного дому, справи азийскі, справу перску і найважнїйшу тепер справу Крети. Крета, після тих вістий, має одержати повну автономію, однако з'обовяже ся признати правне становище, припяте Европою.

Після новних вістий, опікунчі держави нараджують ся над зарядженями против Кретийців на случай недопущеня магометаньских послів до кретийских Народних Зборів. Держави хотять в такім случаю іменувати на ново Дзаіміса комісарем Крети.

Новинки.

Львів, дня 24 мая 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Бобржиньский виїхав до Кракова, щоби там взяти участь в нинїшнім торжественнім прилюднім засїданю Академії наук.

— **Справи особисті.** Президент галицкої Дирекциї почт і телеграфів Ришард Вонатерні виїхав на 3 тиждні до Карльсбаду. Управу дирекциї обняв віцепрезидент Людвик Пікор. — Бувший віцепрезидент Намістництва п. Клеберг виїхав вже на своє становище шефа секциї до Відня.

— **Похорон бл. п. Бориса Грінченка** відбув ся минулої недїлї при великім здвизї народа. Домовину — як доносить „Дїло“ — вели від Волочиск відпоручники київских Українців Л. Яновска, С. Єфремов та М. Пилипович. З двірця до Володимирского Собору ішов похід до 6 год. вечером. На домовинї зложено вінець від львівских Українців. Явили ся відпоручники україньских громад з ріжних міст України і Петербурга. Караван окружувало 40 поліцейских. Офіцир поліциї переглядав написи на лентах вінків та сконфіскував ленту від тернового вінка, зложену харківскими Українцями. Право промовляти адміністрация обмежила.

— **Купцї спільниками злодіїв.** Властитель найбільшого у Львові склепу зелїзних товарів п. Іван Шуман, добачив, що від довшого часу гинуть єму з магазину запаси товарів. Мимо контролї крадежі завдно повтаряли ся аж остаточно вартість вкрадених річий дійшла до висоти кількох тисячів корон. Слїдячи дальше за крадежами дослїдив п. Шуман, що его обкрадають его помічники Михайло Яворский і Войтїх Слабіцкий. П. Шуман дослїдив дальше, що вкрадені у него товари дістають ся до склепу з зелїзними товарами Вайди і Петржицкого в пасажу Міколяша. О тім своїм відкритю повідомив п. Шуман поліцию, котра в суботу по полудни перевела ревізию в склепі Вайди і Петржицкого. Інспектор поліциї п. Шпанґ, котрий переводив ревізию, заквестиопував в магазинї п. Вайди велику скількість вкрадених товарів вартости кількох тисячів корон. Заквестіоновані товари відставлено до дирекциї поліциї. Показало ся, що ті товари забирали зі склепу п. Шумана і заносили до Вайди і там продавали. Яворского і Слабіцкого а також і Вайду, котрий давнїйше був помічником в склепі п. Шумана, арештовано і відставлено до вязниці суду карного. Дальше слїдство веде ся.

— **Огні.** В селї Смиківцях коло Тернополя вибух оногди грізний огонь, котрий в короткім часї знищив 3 господарства і наробив там більшої шкоди, що погорівші будинки не були обезпечені. — В Бориславі підчас оногдашної тучі вдарив грім в закін на Раточинї, котрий від разу станув в полумінї.

— **Давний дурисьвіт пригадав ся знову.** Наші читачі пригадають собі, що перед кількома місяцями писали на сїм місци про якогось Мілера, котрий приїхавши зелїзницею до Львова наробив був крику, що єму хтось вкрав в дорозї 6000 К і скрипку виробу Страдівария великої вартости. Пізнїйше показало ся, що той дурисьвіт зовсїм несправедливо кинув підозрінє о крадїж гроший на якихсь подорожних, котрі разом з ним їхали і що скрипка Страдівария була собі зовсїм проста скрипка, лиш підроблений був на ній підпис Страдівария. Того самого дурисьвіта арештувала оногди знову львівска поліция за то, що Мілер а по правдї Мінар — він Моравянин — зайшов до шинку Мінстера наїв ся там і напив ся а відтак немав чим заплатити.

— **Самоубийство у вязници.** В слїдчій вязници при ул. Батория відобрав собі житє ювілєр з Відня Фридрих Кріґер. Коли арештанти полягали спати, Кріґер здоймив із стїни горючу лямпу, вилляв на себе всю нафту і підпалив ся. Полумінь страшно его попекла і він зачав кликати на ратунок. Дозорець вязниці вбіг зараз до казьнї і угасив огонь, але вже було за пізно. Кріґер пробував від падолиста 1909 у вязници під закидом наміреного обманьства на шкоду віденьского товариства асекурацийного. Він приїхав був до Львова, найняв собі комнату в готели „Гранд“ яко ювілєрский агент, що продає золоті товари. На другий день заалярмував службу готелеву, що єму вкрадено годинники, ланцушки, перстені і т. п. загальної вартости около 70.000 К. Поліция розвела була тоді доходженя і прийшла до переконаня, що крадїж видумана в тій цїли щоби від віденьскої асекурациї виманити 70.000 К.

— **Дві траґедиї.** Із Солуня доносять про таку подїю: В однім з тутешних баталїонів турецкої залоги настало велике обуренє на майора Різа Мірзу-бея із слїдуючої причини: Баталїон той прихопив одного з проводирів ворохобнї бувшого турецкого офіцира. Суд военний засудив его на розстрілене. До виконаня вироку вильосувано роту вояків. Стало ся случайно так, що льос впав на сина засудженого, котрий якраз служив в тім баталїонї. Нещасливий надармо просив майора, щоби увільнив его від того страшного приказу. Нелюданий командант рішучо тому спротивив ся і ка-

---

ловіка, котрий безнастанно підглядав своїх сусїдів.

Одного вечера Бріс побачив, що дерне, яким було заложене дупло, було нарушене, а відкинувши его з жахом і зачудованєм, спостеріг, що пятьсот франків щезло!

Его розпуки не можна описати. Цїлу ніч разом разом з жінкою пересидів в величезнім смутку.

— То ніхто инший тілько Проспер Люро — сказав Бріс. — Лиш він один міг підглянути сховок.

— Нічо не поможе впадати в розпуку — відозвала ся жінка – треба конечно наш скарб віднайти...

— Але як? — спитав Жан Баптист — колиб я его запізнав всьому заперечить.

Нараз ударив ся кулаком в чоло.

— Маю гадку! — скрикнув. — Позволь менї лиш дїлати — голову мою дам за то, що любий сусїд зверне зрабовані гроші.

Слїдуючої недїлї Бріс пішов до Валь д'Ажоль, до гостинницї під „Білим конем“, де, як гадав, застане Проспера. І справдї Люро сидів там при столї і попиваючи пиво, грав в карти.

Жан Баптист сїв побіч него і приступив до гри, а граючи доливав заєдно сусїдови.

Позволяв ему вигравати, аби его увести в добрий настрій. По пиві велїв подати лїкери. О годинї семій Проспер був вже добре підхмелений.

— Ходім на обід — сказав, піднимаючи ся з трудом.

— Ходім — згодив ся Бріс — відведу тебе, маю тобі щось сказати...

— Менї? — з підозрінєм спитав Проспер.

— Поговоримо по дорозї.

Коли переходили через ліс, відозвав ся Жан Баптист:

— Я хотїв би тебе просити о одну прислугу...

— Мене? о прислугу?... Всьо, що схочеш, тілько не проси мене о гроші — сказав Проспер, голосно сьміючи ся. — Гроший не маю...

— Не іде тут о гроші — лише о добру раду.

— А о раду? З найбільшою охотою — кілько лиш схочеш — говорив Проспер заганяючись.

— Знаю добре і від давна, любий сусїде, що ти умієш добре порадити...

— Раджу все з охотою.

— Але при тім мушу тобі повірити одну тайну. Отже дай менї слово, що то полишить ся між нами...

— Даю тобі торжественне слово.

— Отже маю ощаджених тисяч франків і хотїв би їх умістити в безпечнім місци... Іменно під тим взглядом хотїв би я засягнути твої поради.

— А, то справа поважна... Слухаю.

— Я мав вже пятьсот франків і сховав їх в дуплї дерева, де їх ніхто не найде. Як гадаєш, чи зложити там і тих тисяч франків? Порадь менї...

— Ти добре зробив, що мене о то спитав, сусїде — сказав Проспер — маєш знамениту гадку. Сховай і ті гроші в тім деревї... То найбезпечнїйше.

— Так гадаєш?

— Я зробив би так само, коли би мав лиш що ховати. На жаль не маю ніяких ощадностий.

— Ти мене пересьвідчив. Добре, зложу там ще й тисяч франків. Тілько, прошу тебе, держи то в тайнї!

— Будь зовсїм спокійний.

Бріс попращав сусїда коло его дому і повернув до себе. На другий день рано побіг до дупла.

Підступ удав ся вповні. Найшов пятьсот франків на давнім місци. І забрав їх чим скорше.

В ночи, коли Проспер пійшов до грушки, гадаючи, що найде там тисяч пятьсот франків, найшов лиш картку.

При сьвітлї місяця відчитав слова:

— Я роздумав ся, бо пересьвідчив ся, що той сховок не є безпечний.

зав єму стріляти. На команду „Стріляй!“ син засудженого стрілив в гору, а майор велів тоді зараз его арештувати. Нещасливий молодець повісив ся у вязници на рамі вікна. Різа Мірза-бей, щоби уйти обуреня цілої залоги вибрав ся поки що на Урльоп.

Про меньше сумну подію, котра однак закінчила ся також смертию молодого чоловіка, доносять з Монахова. Там застрілив ся оногди 25-літний студент з Болгариї Оресков, чоловік дуже пильний, але бідний, котрого запомагав ґенерал Петров присилаючи єму що два місяці досить значну суму. Сего місяця гроші однак не наспіли. Оресков ждав і ждав, а що вже й без того мав довги, стративши надію, постановив жите собі відобрати, що і виконав за помочию револьвера. В дві години по убийстві явив ся листонос з грішми. Переказ грошевий був адресований на старе помешкане і в наслідок того не можна було Орескови гроший борзо доручити.

— **Дрібні вісти.** На Личакові у Львові засновує ся Руска Захоронка. На оногдашних зборах по рефераті п. Пісецкого поручено коручено комітетови, на чолі котрого стану ініцияторка п. Зацерковна, заняти ся сею справою. Жителів сего передмістя завізвано до деклярованя хоч би найменших жертв на удержанє захоронки. — Купець в Бродах Галяцер сподівав ся дістати з Волочиск лист з 3000 рублями. Лист той сими днями надійшов, але замість рублів були кусники паперу. — Войтіх Йозик згубив вчера коло кухні реставрациі Лясоцкого портфель, в котрім було 2.200 кор. — Дня 16 с. м. невислідженний доси розбишака убив в Лісї коло Борислава Жида в цїли рабунку а дня 17 с. м. якісь розбишаки напали в ночи в Мразници на Жида і загрозивши єму револьвером, забрали єму 30.000 корон готівкою і годинник та втекли. — Перед судом присяжних у Львові веде ся карна розправа против Дацька Волоска із села Салешів равского повіта, котрий дня 25 жовтня минулого року убив війта Семка Багрія, коли той їхав через ліс з Рави рускої. Волоско має тепер 51 літ і був вже в липни 1880 р. засудженний на кару смерти за убитє Івана Штальмайста, але Цїсар в дорозї ласки замінив єму ту кару на дожизненну вязницю а пізнїйше в дорозї амнестиї казав випустити его па волю. — В долині ріки Раби в Стириї настав хмаролом. Вода забрала бараки робітників. Доси видобуто 4 трупи а 16 робітників бракує. „Graz. Tagesp.“ доносить з Гнайсдорфу, що вода забрала 23 робітників. Доси видобуто вже 16 трупів, а брак ще 7. — В селї Броєштє коло Сучави, де властителем більшої посілости єсть Румун Прункул, вибухли розрухи селяньскі. Селяни числом около 500 заняли двірскі ґрунти і зачали орати. Посесори удали ся до староства о поміч. — Після спостережень на обсерваториях европейских перейшла земля через хвіст комети аж в четвер вечером. — Рескриптом міністерства справ внутрішних знесено у Львові італіяньский консулят. — Львівска полїция арештувала в суботу Маркуса Міллера, інкасента фірми Х. Шлями під закидом спроневіреня 4000 кор. на шкоду Шлямма. — Оногди доносили ми, що в Бродах кинув ся під поізд зелїзничий в самоубийчім намірі учепик ґімназиялльний Токарский з обави злоі кляси. Отже батько его доносить, що син его учить ся добре, а причиною нещастя була лиш его необережність, коли він ішов шляхом зелїзничим до свого товариша, сина будника зелїзничого.

— **Загадочне убийство.** Велику сензацию викликало в Варшаві арештованє 36-літного ґрафа Богдана Ронїкера, знаного і у Львові польского писателя, автора кількох штук театральних, підозрінoго о то, що убив свого шваґра, молодого хлопця, ґімназияльного ученика, Станислав Хржановского, як здогадують ся, в тій цїли, щоби по его смерти стати спадкоємцем великого майна. Справа представляє ся як слїдує:

В однім з домів при ул. Маршалківскій віднаймав якийсь Завадский гостям умебльовані комнати. Отже в однім з тих комнат убито згаданого Хржановского минулого четверга мабуть межи 2 а 3 год. по полудни. Того самого дня вечером не хотіли нікому віднаймити тих комнат, кажучи, що они заняті, коли тимчасом стверджено, що всї комнати були вільні. На другий день, в пятницю, коли убийство викрито, зажадав якийсь пан, щоби єму відступили один покій; єму віднаймили побіч того, покій в котрім лежав труп згаданого ученика а тому панови впало в очи, що властитель тих комнат і єго служба що хвиля отвирали двері і заглядали до него а по їх лици видко було, як би они були чогось перепуджені.

Приготовленя до убийства робили ся мабуть вже від лютого, коли то якийсь пан представив ся властителеви умебльованих комнат яко Станїслав Хржановский і дав єму білєт візитовий з тим назвиском. Той пан винаймив умебльовані комнати і згодив ся на цїну, але вимовив собі, що бічні входи до тих комнат мають належати виключно лиш до него. Як показало ся пізнїйше, білєт той був фальшований.

Убитий Станислав Хржановский був то порядний хлопець, котрий, коли вертав зі школи до дому, не спізняв ся нїколи анї також не перебував нїколи довго поза домом. В день убийства, як зізнав один з єго товаришів, вийшли они разом зі школи. На розї улиці Маршалківскої і Золотої зближило ся до Хржановского якихсь двох молодих людий. Один з них, видко, був знакомий, бо Хржановский з ним витав ся, другий, як видко було з єго рухів, був незнакомий, бо представляв ся Хржановскому. Всї три пішли відтак в сторону як до умебльованих комнат. Отже після опису того товариша убитого, одним з тих двох панів був не хто инший як лиш той, що винаймив був був комнати у Завадского а Завадский знов, побачивши Ронїкера, пізнав, що то єсть якраз той, котрий у него винаймив комнати. На тій основі арештовано ґр. Ронїкера і тепер веде ся дальше слїдство.

Телєґрами.

Відень 24 мая. Комісия буджетова ухвалила буджет міністерства справ внутрішних з резолюциєю Крамаржа, взиваючою правительство, щоби при списї населеня побіч щоденної мови сконстатовано і народність та пороблено всякі приготовленя, щоби при списї були не можливі всякі неправильні впливи, особливо же на меншости народні. Опісля приступлено до нарад над етатом міністерства зелїзниць.

Константинополь 24 мая. Міністер війни доносить, що вся людність Іпека піддала ся.

Петербург 24 мая. Установлена праским конґресом славяньским росийско-польска комісия, котра радила під проводом Хомякова, а з котрої перед недавним часом виступив ґр. Бобрінский, розвязала ся дефінїтивно з причини браку вислїдів своїх праць. Також пос. Львов виступив був з комісиї. Комісия умотивувала своє розвязане в подрібнім протоколї.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поізди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий**.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.